

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Judith. Et bibelsk Heltedigt i ni Sange.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Anden deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 49. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-idm140352322851728/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

49

skal sprede Vellugt,
og Brystets Maane
skal skinne fuldt.
»Adina, glem ej
min Ankelkjæde!
Tys — hold i Nat Dig
hver Time rede!»

VI.

Gildet.

Bag Stortøitets Forhæng,
der kappes i Drik
Flodlandets Høvdinge,
med søvnige Nik.
De kappes om at prale,
de kan sig ikke styre,
de stanges som Væddere,
de brøle som Tyre.

I bulede Bægre
gaar Tærningen rundt,
snart gjælder det en Hjelm,
snart et persisk Pilebunt;
de klumpe sig paa Gulvet
mellem væltede Kander,
den Vindende hujer,
den Tabende bander.

»Nu Ven *Holophernes*,
hvad sætter Du ud?
Giv den, som nu vinder,
Jødinden til Brud!«
Nej! hvæser han og sparker
til Fadene tomme,
men *min* skal hun være,
før Natten er omme!

Med Lempe jeg lokked
den Fjelddue vild,
jeg strø'de med Smaakorn,
nu hører hun mig til!
Vil I see hendes Skjønhed,
saa see, og saa pak Jer!
og saa for Gang og Komme
siger jeg Tak Jer?

— Der løftes et Tæppe:
hun staar i sin Glans,
en svulmende Rose
i Tidslernes Krans.
»Der er hun, der er hun,
den Bjergenes Dronning!«
De smidske som Bjørnen,
der vejrede Honning.

Og som naar Bjørnen danser
til Mesterens Pidsk,
tee de en Stund sig høvisk
ved deres Herres Disk.

Saa vakle de af Teltet
som skridende Stene.
Et Vink — nu er Judith
med Holophernes ene.

—

VII.

I Natten.

Den sidste Larm af Vaabenklirren tier.
De slukte Lamper ligge spredt paa Gulvet
og bore deres Sølvornæb i Sandet;
men Indreteltets Forhæng er forsvundet,
og over Lejet brænder der et Blus.

Det skumrer, — og det skumrer og for Judith,
da Alt er bleven tyst derudenfor;
om Bistand raaber hendes Hjertes Banken,
da om sit Liv hun Kæmpens Jernarm føler,
da vildt han knuger hende til sit Hjerte,
og hvisker: »Judith, nu er Natten vor,
og mange skjønne Nætter efter denne,
thi ikkesandt, du vrager ej min Elskov, —
med *mig* Du over Tusinder skal herske!»
Hun skjænker for ham. Vinen ned han skyller,
mens til sin egen Drik hun sparsomt nipper.

»Jeg er den store Konges bedste Mand,
men Judith, *jeg* er vel saa stor som han!

4*